

Я впевнений, що це Бог мене зберіг

Розповім дві коротенькі історії з мого життя. Перша з них відбулась у 1998 році біля Луцька. Ми поїхали з одним моїм знайомим на КамАЗі на Волинь, щоб купити квасолю. Я позичив дуже багато грошей на той час, 20 тисяч доларів – в ті часи дуже велика сума. Ми їхали, і в якийсь момент поламалися.

Як з'ясувалося, є така деталь в КамАЗі (я не дуже розуміюся), яка називається «поросся». Поламалось «поросся», мені кажуть: «Не знаємо, як добиратися». Але потрібно якось їхати далі. І я вирішив переночувати в цьому КамАЗі разом зі своїм знайомим. Але чомусь я встав о шостій годині ранку, сам не розуміючи, чому. Адже було тепло, можна було спати, а на дворі було морозно.

Вийшовши з КамАЗу, я пішов на дорогу і вирішив добиратись попуткою. Думаю: «Найду машину і поїду звідти вже іншою машиною». І як тільки я вийшов з нашої машини, тоді я зрозумів, чому Бог мене розбудив о шостій годині ранку. Раптом під'їхали два мерседеса, мого знайомого витягли, обшукали повністю, забрали всі кошти, які в нього були.

І так сталося, що я стою в 50 метрах від нього і не розумію, що там відбувається. Потім ці машини із злочинцями від'їхали від нього, я оглядаюсь назад, і він каже: «Ну, Олег, ти – щасливчик, тобі пощастило». Якби я не вийшов, в мене б теж забрали всі гроші. Я витяг гроші і дав йому на соляру, бо йому потрібно було доїхати якось. Я впевнений, що це мене Бог зберіг.

Ще один випадок стався 27 травня 2015 року. Я називаю це своїм другим днем народження. Так сталося, що я був у Китаї. Перед цим у мене в Криму вкрали машину з товаром на дуже велику суму, і мені з Китаю треба було добратися самотійно додому.

Я летів літаком з міста Лі в місто Куньмін, а з Куньміна летів в місто Гуанчжоу. І коли ми сідали в Гуанчжоу, загорівся літак. Пішов чорний дим, я не знав, про що просити Бога, але просив так: «Господи, ну тільки не зараз, не треба мене зараз забирати звідси!».

І чомусь так сталося, що цей чорний дим витягнув якийсь білий дім, що з'явився в літаку, і ми благополучно приземлилися. Усі китайці цілували землю, кричали, а я не знав, що мені робити, але я був дуже вдячний Господу, що він зберіг мене й інших людей. Ось такий випадок був у моєму житті.

Олег Онуфрійчук